



MAGDALENA WAGNEROVÁ

CZECH  
FAIRY TALES  
ČESKÉ  
POHÁDKY

Copyright © Magdalena Wagnerová, 2025  
Illustrations © Lenka Vaníčková, 2025  
© Nakladatelství Plot, 2026

ISBN 978-80-7428-516-5

NAKLADATELSTVÍ  
**Plot**

## CONTENTS

Little Red Bonnet	6
The Gingerbread House	20
Mr. Long, Mr. Broad, Mr. Sharpeye	34
Goldilocks	54
Briar Rose	72
The Seven Ravens	84
Cinderella	102
The Three Golden Hairs	114
The Magic Porridge Pot	134
The Little Wood Goblin	142
The Giant Turnip	152

## OBSAH

Červená karkulka	7
Perníková chaloupka	21
Dlouhý, Široký a Bystrozraký	35
Zlatovláska	55
Šípková Růženka	73
Sedm krkavců	85
Popelka	103
Tři zlaté vlasy děda Vševěda	115
Hrnečku, vař!	135
Otesánek	143
O veliké řepě	153

LITTLE RED BONNET



ČERVENÁ KARKULKA



**B**elieve it or not, once upon a time, there lived a little girl in a cottage by the forest, known as Little Red Bonnet. A strange name, you might think, but if you saw this girl with your own eyes, you'd immediately understand how she got that nickname.

She was a girl like any other, except for one thing that set her apart at first glance – whether it was morning or evening, summer or winter, she wore a red bonnet on her head. No one could imagine her without that little bonnet, and that's why no one called her anything other than Little Red Bonnet.

Little Red Bonnet grew up quickly into a sweet and fearless girl.

One day, her mother baked a cake, even though they weren't expecting visitors at the cottage by the forest, let alone on a Sunday.

“Why did you bake a cake?” Little Red Bonnet wondered.

“Grandma is having a celebration,” the mother said, placing the cake in the basket and adding a bottle of wine. “Go, Little Red Bonnet, give grandmother my best regards and see that you come back safely!”

Little Red Bonnet took the basket, but before she could step out the door, her mother stopped her.

“Little Red Bonnet,” she said sternly, “you must promise me that you won't go through the forest!”

“But the forest is the shortest way!” Little Red Bonnet objected.

**V**ěřte nebo nevěřte, kdysi dávno žila v domku u lesa malá holčička, které se říkalo Červená karkulka. Podivné jméno, napadne vás, ale kdybyste tuhle dívku spatřili na vlastní oči, hned byste pochopili, jak k té přezdívce přišla.

Byla to holčička jako každá jiná, jen jedna věc ji od ostatních na první pohled odlišovala – ať bylo ráno nebo večer, léto nebo zima, nosila na hlavě červený čepce, kterému se říká karkulka. Nikdo si ji bez toho čepce už ani představit nedovedl, a proto jí také nikdo neřekl jinak než Červená karkulka.

Karkulka rostla jako z vody, a zakrátko se z ní stalo milé a nebojácné děvče.

Jednoho dne maminka upekla bábovku, ačkoli v domku u lesa nečekali návštěvu, natož aby byla neděle.

„Pročpak jsi upekla bábovku?“ divila se Karkulka.

„Babička bude mít svátek,“ řekla maminka, uložila bábovku do košíku a přidala láhev vína. „Běž, Karkulko, vyříd' babičce pěkné pozdravení a dej pozor, ať se v pořádku vrátíš!“

Karkulka vzala košík, ale ještě než stačila vykročit ze dveří, maminka ji zastavila.

„Karkulko,“ pravila přísně, „musíš mi slíbit, že nepůjdeš přes les!“

„Přes les je cesta nejkratší!“ namítla Karkulka.

“It may be the shortest,” her mother agreed, “but it certainly isn’t the safest. Something could happen to a girl like you in the forest! What if you lost your way?”

Little Red Bonnet had to promise to avoid the forest, and only then did her mother let her go.

Little Red Bonnet set off along the path between the fields, picking daisies here, red poppies there, or blue cornflowers, since grandmother was having a celebration she also deserved a bouquet. She ran here and there, not paying attention, and suddenly, she didn’t even know how, she found herself at the edge of the forest. The narrow path wound between the bushes, and Little Red Bonnet felt it was inviting her to follow it.

“Grandmother lives beyond the forest,” Little Red Bonnet reasoned, “just on the other side! If I go around the forest, it will take me twice as long! I’ve already lost time...”

Little Red Bonnet forgot the promise she had made her mother and, without another thought, bounded off into the forest.

At first, it seemed that everything was perfectly fine, that nothing bad could possibly happen to Little Red Bonnet. The path really did lead to the other side of the forest, twisting merrily between the blackberry bushes, cautiously avoiding large roots and holes where one could easily fall. But as the day faded, the brambles thickened, the light grew dimmer, the path disappeared and reappeared, and poor Little Red Bonnet soon didn’t know where she had come from or where she was going. It was then that she remembered the promise she had made to her mother. She turned to go back, but the

„Možná že je nejkratší,“ přisvědčila maminka, „ale rozhodně není nejbezpečnější. Takovému děvčeti, jako jsi ty, se v lese může ledacos přihodit! Co kdybys zabloudila!“

Karkulka musela slíbit, že se lesu zdaleka vyhne, teprve potom ji maminka propustila.

Karkulka zamířila po cestě mezi poli, tady utrhla kopretinu, tam červený vlčí mák nebo modrou chrpu, vždyť babička má svátek, a tak si zaslouží také kytičku. Běhala sem a tam, nedávala pozor a najednou, ani nevěděla jak, stála na kraji lesa. Úzká pěšina se vinula mezi houštinami a Karkulce se zdálo, že ji láká, aby se po ní vydala.

„Vždyť babička bydlí za lesem,“ uvažovala Karkulka, „přesně na druhé straně! Když půjdu kolem lesa, bude mi cesta trvat dvakrát déle! Už tak jsem se zdržela...“

Karkulka zapoměla, co slíbila mamince, a bez dalšího váhání vběhla do lesa.

Zprvu se zdálo, že je všechno v naprostém pořádku, že se Karkulce skutečně nemůže vůbec nic zlého přihodit. Pěšina vskutku směřovala na opačnou stranu lesa, vesele se klikatila mezi ostružiním a obezřele se vyhýbala velkým kořenům a výmolům, do kterých člověk spadne, ani neví jak. Ale s ubývajícím dnem ostružiní houstlo a světlo sláblo, pěšina se ztrácela a zase objevovala, a nebohá Karkulka za chvíli nevěděla, odkud přišla a kam vlastně jde. Tehdy si vzpomněla na slib, který dala mamince. Otočila se, že se vrátí zpátky,

path had disappeared. At that moment, the bushes parted, and in front of Little Red Bonnet stood a wolf.

“Hello, Little Red Bonnet,” he greeted politely with a slight smile.

Little Red Bonnet was a well-mannered child, so she knew she had to respond when someone addressed her politely.

“Hello,” she said, bowing slightly.

“What are you doing here, Little Red Bonnet,” the wolf wondered, “all alone in such a dense and dark forest?”

“I’m on the way to visit my grandmother,” replied Little Red Bonnet. “She’ll soon be celebrating her name day, so I’m bringing her a cake, a bottle of wine, and a bouquet.”

“And where does your grandmother live?” the wolf inquired.

“Right beyond the forest, in a cottage with a thatched roof, next to three large linden trees,” said Little Red Bonnet, gradually becoming less afraid. At least she had someone to talk to.

“Oh, I know,” nodded the wolf, “three large linden trees...” and just as he appeared, he disappeared.

Little Red Bonnet sighed. It’s a pity she lost a companion. Together, finding the way out of the forest would surely be easier.

However, the wolf knew his way around the forest. A hop and a skip, once to the right and twice to the left, and he was already at the cottage with the thatched roof, over which three sprawling linden trees cast long shadows. He raised his paw and knocked three times.

ale pěšina byla tatam. V té chvíli se rozhrnulo houští a před Karkulkou stál vlk.

„Dobrý den, Karkulko,“ slušně pozdravil a tak trochu se usmál.

Karkulka byla řádně vychované dítě, a tak věděla, že musí odpovědět, když se jí někdo na něco slušně zeptá.

„Dobrý den,“ pravila a mírně se uklonila.

„Co tady děláš, Karkulko,“ podivil se vlk, „sama v takovém hustém a tmavém lese?“

„Jdu přes les k babičce,“ odpověděla Karkulka. „Brzy bude mít svátek, a tak jí nesu bábovku, láhev vína a kytičku.“

„A kdepak bydlí tvoje babička?“ zajímal se vlk.

„Přímo za lesem, v chaloupce s doškovou střechou, stojí tam tři velké lípy,“ řekla Karkulka, která se pomalu přestávala bát. Alespoň si měla s kým popovídat.

„Už vím,“ přikývl vlk, „tři velké lípy...“ a jak se objevil, tak také zmizel.

Karkulka vzdychla. Škoda že přišla o kamaráda. Ve dvou by se cesta z lesa jistě hledala lépe.

Vlk se však v lese vyznal. Hop a skok, jednou napravo a dvakrát nalevo, a už stál u chaloupky s doškovou střechou, na kterou vrhaly dlouhé stíny tři košaté lípy. Zvedl tlapu a třikrát zaklepal.

“Who’s there?” came a voice from the inside.

“It’s me, grandmother! Your Little Red Bonnet,” croaked the wolf, trying to mimic Little Red Bonnet’s voice. “I’ve brought you something tasty for your name day and a bottle of wine to go with it!”

“Is that really you, Little Red Bonnet?” the voice from the cottage rejoiced. “Come in, my dear, the door is open!”

The wolf pushed the door open, leaped into the room, opened his jaws, and swallowed the grandmother whole. He then tied her bonnet on his head, lay down in the bed, and waited.

Little Red Bonnet finally found her way out of the forest and happily ran toward the cottage. She stood before the door and knocked three times.

“Who’s there?” came a voice from inside.

“It’s me, grandmother! Your Little Red Bonnet,” the girl exclaimed. “I’ve brought you a cake, a bottle of wine, and a bouquet I picked myself for your name day!”

“Is that really you, Little Red Bonnet?” the voice from the cottage rejoiced. “Come in, my dear, the door is open!”

Little Red Bonnet pushed the door open and stepped into the room.

“Grandmother,” she wondered as she stood on the threshold, “what big ears you have!”

“The better to hear you with!” mumbled the wolf from under the covers.

Little Red Bonnet stepped further into the room and, completely puzzled, exclaimed:

„Kdo je tam?“ ozvalo se ze světnice.

„To jsem já, babičko! Vaše Karkulka,“ zaskřehotal vlk, jak se snažil napodobit Karkulčin hlásek. „Přinesla jsem vám k svátku něco dobrého a láhev vína k tomu!“

„To jsi ty, Karkulko?“ zaradoval se hlas z chaloupky. „Pojď dál, děvče moje, však je otevřeno!“

Vlk strčil do dveří, dveře se otevřely, vlk skočil do světničky, otevřel tlamu a babičku spolkl. Potom si na hlavu uvázal její čepce, lehl si do postele a čekal.

Karkulka konečně našla cestu z lesa a šťastně se rozeběhla k chaloupce. Stanula přede dveřmi a třikrát zaklepala.

„Kdo je tam?“ ozvalo se ze světnice.

„To jsem já, babičko! Vaše Karkulka,“ zvolala dívenka. „Přinesla jsem vám k svátku bábovku, láhev vína a kytičku, kterou jsem vám sama natrhala!“

„To jsi ty, Karkulko?“ zaradoval se hlas z chaloupky. „Pojď dál, děvče moje, však je otevřeno!“

Karkulka strčila do dveří, dveře se otevřely a Karkulka vešla do světničky.

„Babičko,“ podivila se, jakmile stanula na prahu, „vy máte ale veliké uši!“

“Grandmother, what big eyes you have!”

“The better to see you with!” muttered the wolf, pulling the bonnet deeper over his eyes.

Little Red Bonnet approached the bed and suddenly noticed the enormous animal mouth.

“Grandmother,” she gasped, “what a big mouth you have!”

“The better to eat you with!” cried the wolf eagerly as he leaped from the bed and swallowed Little Red Bonnet along with the basket containing the cake, the bottle of wine, and the bouquet for her grandmother. Then he lay back down in the bed and contentedly fell asleep.

Toward evening, a gamekeeper passed by the cottage. He walked this way every day when returning home from the forest, but he had never heard the grandmother snore so loudly. Surprised, he stopped and listened. Was that really the grandmother? No, the gamekeeper couldn't believe it and decided to take a look inside.

The door was ajar, so the brave gamekeeper walked straight into the little room. How astonished he was to see, instead of the grandmother, a wolf in her nightcap with a huge belly lying in bed! The wolf was snoring so loudly that the entire cottage shook. Without hesitation, the gamekeeper drew his knife and slit the wolf's belly open.

First, Little Red Bonnet jumped out; then, the grandmother scrambled out; and last, the basket with the cake, bottle of wine, and bouquet of wildflowers fell out.

The gamekeeper filled the wolf's belly with stones, the grandmother sewed it up, and together they threw the wolf

„To abych tě lépe slyšela!“ zahuhlal vlk zpod peřiny.

Karkulka pokročila do světničky a celá zmatená vydechla:

„Babičko, vy máte ale veliké oči!“

„To abych tě lépe viděla!“ zahuhlal vlk a stáhl si čepce hlouběji do očí.

Karkulka došla až k posteli, a vtom si všimla obrovské zvířecí tlamy.

„Babičko,“ užasla, „vy máte ale velikou pusu!“

„To abych tě sežral!“ nedočkavě vykřikl vlk, vyskočil z postele a spolkl Karkulku i s košíkem, ve kterém byla bábovka, láhev vína a kytička pro babičku. Nato ulehl zpátky do postele a spokojeně usnul.

K večeru šel okolo chaloupky myslivec. Chodíval tudy každý den, když se vracel z lesa domů, ale ještě nikdy neslyšel babičku tak chrápat. Udiveně se zastavil a zaposlouchal. Tohle že je babička? Ne, tomu myslivec nemohl uvěřit, a rozhodl se, že se raději podívá dovnitř.

Dveře byly pootevřené, a tak vešel statečný myslivec rovnou do světničky. Jaký byl jeho údiv, když v posteli místo babičky spatřil vlka v babiččině čepci a s obrovským břichem! Vlč chrápal, až se celá chaloupka otrásala. Myslivec se dlouho nerozmýšlel, vytáhl nůž a rozpáral milému vlkovi břicho.

První vyskočila z břicha Karkulka, druhá se vyškrábala ven babička, a jako třetí z břicha vypadl i košík s bábovkou, láhví vína a kytičkou polního kvítí.

Myslivec naplnil vlkovi břicho kamením, babička břicho zašila a společně vlka hodili do studny. Potom si sedli ke stolu,

into the well. Then they all sat at the table; the grandmother opened the bottle of wine, sliced the cake, and kindly thanked the gamekeeper.

And Little Red Bonnet? From that time on, she knew very well that when one makes a promise, one should keep it.



babička otevřela láhev vína, nakrojila bábovku a pěkně myslivci poděkovala.

A Karkulka? Od té doby moc dobře věděla, že když člověk něco slíbí, měl by to také splnit.



THE GINGERBREAD  
HOUSE  
❧❧❧  
PERNÍKOVÁ  
CHALOUPKA



**I**n the world, there are those who have plenty, and those who don't have enough. That's just the way it is. Hansel and Gretel were siblings from a poor family. They lived in a small village called Lhota, and their parents were very troubled. Often they did not have even a piece of bread to give to their children. One day, at his wits' end, the father had a desperate thought.

"Our children are hungry, and we have nothing to give them to eat tomorrow," he said, turning sadly to his wife.

"I know dear," sighed the mother, "but what can we do? You are out of work, we sold the goat, and our last chicken was taken by the fox."

"If our children are to find happiness," the father pondered, "then it must be somewhere far from here..."

"But where?" exclaimed the mother. "If I knew where to look, I would have set out in search of it long ago!"

The father took the mother's hand, lowering his head.

"If I were to take them somewhere far away, so they couldn't find their way back home to this poverty, perhaps happiness would find them on its own." He fell silent again. Overcome with despair, he could speak no more.

The next day, as soon as dawn broke, the father took the children into the forest to pick strawberries. Hansel filled his jug to the brim, but when he looked around, their father was nowhere to be seen.

"Where is our father?" he asked Gretel.

"I don't know, Hansel," Gretel replied, continuing to gather the sweet red fruits, though her jug was barely half

**N**a světě žijí lidé bohatí, ti mají všeho dostatek, ale také tu žijí lidé chudí. Tak už to bývá. Jeníček a Mařenka byly chudé děti, bratr a sestra. Žili v malé vesnici, Lhota se jmenovala, a jejich rodiče se velice trápili. Často pro své děti neměli ani kousek chleba, a tak jednoho dne napadla tatínka, který už nevěděl kudy kam, zoufalá myšlenka.

„Naše děti mají hlad a my nemáme, co jim dát zítra k jídlu,“ řekl a pohlédl smutně na maminku.

„Já vím, tatínku,“ vzdychla maminka, „ale co chceš dělat? O práci jsi přišel, kozu jsme prodali a poslední slepici si odnesla liška.“

„Jestli má naše děti potkat štěstí,“ zamyslel se tatínek, „pak někde daleko odtud...“

„Ale kde?“ zvolala maminka. „Kdybych věděla, kde ho mám hledat, dávno bych se sama vydala na cestu!“

Tatínek uchopil mamčinu ruku a sklopil hlavu.

„Kdybych je odvedl někam pryč, aby nenašly cestu domů, do téhle chudoby, možná by je štěstí samo vyhledalo.“ A opět utichl. Samým zoufalstvím nemohl už ani dál mluvit.

Druhého dne, jakmile se rozednilo, odvedl tatínek děti do lesa na jahody. Jeníček nasbíral džbánek plný až po okraj, ale když se rozhlédl, tatínek byl tentam.

„Kde je náš tatínek?“ zeptal se Mařenky.

„Nevím, Jeníčku,“ odpověděla Mařenka a dál sbírala sladké červené plody, kterých



Magdalena Wagnerová

**CZECH FAIRY TALES  
ČESKÉ POHÁDKY**

**DVOJJAZYČNÉ VYDÁNÍ**

Ilustrace Lenka Vaničková

Překlad a korektura anglického textu Linge a s.r.o.

Sazba a grafická úprava Matěj Barták

Redakce Petr Sýkora

Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT, Bělohorská 10,  
169 00 Praha 6, [www.plotknihy.cz](http://www.plotknihy.cz), jako svou 474. publikaci

Tisk FINIDR, s.r.o.

Vydání první, Praha 2026

**ISBN 978-80-7428-516-5**